

Εγκλήματα ΠΟΥ ΣΤΙΓΚΛΟΝΙΣΑΝ την Ελλάδα

ΤΗΣ ΝΙΝΑΣ ΚΟΥΛΕΤΑΚΗ

Από τον Σεπτέμβριο του 1981, ένας «δράκος» δρούσε στα νότια προάστια της Αθήνας. Χτυπούσε πάντα Σαββατοκύριακο, στόχευε γυναίκες τις οποίες βίαζε, έχοντας στραγγαλίσει και δύο από αυτές. Συνελήφθη σχεδόν δυο χρόνια αργότερα, τον Οκτώβριο του 1983. Η κοινή γνώμη έμεινε εμβρόνητη από το γεγονός ότι επρόκειτο για ένα άτομο υπεράνω πάσσος υποψίας, πλήρως ενταγμένου στην κοινωνία, φυσιοθεραπευτού, παντρεμένου και πατέρα ενός παιδιού. Ήταν ο 37χρονος Σπύρος Μπέσκος.

Ο Μπέσκος γεννήθηκε το 1946 στην Κυπαρισσία και την εποχή των εγκλημάτων του έμενε στον Νέο Κόρμο, όπου διατηρούσε και το φυσιοθεραπευτήριό του. Ήταν αυτό που λέμε «υπόδειγμα», σε όλους τους τομείς: καλός οικογενειάρχης, άριστος σύζυγος και πατέρας, χαριοματικός θεραπευτής, αγαπητός μεταξύ συγγενών και φίλων. Αυτά Δευτέρα με Παρασκευή. Τα Σαββατοκύριακα μεταλλασσόταν στον βίαστι και δολοφόνο που καραδοκούσε για γυναίκες, είτε πόρνες τις οποίες «φάρευε» ως πελάτης, είτε άλλες που με βία έβαζε στο αυτοκίνητό του, ένα μπλε

27 Ιουνίου του 1983. Η εικοσάχρονη Χαρίκλεια Κολιοπούλου δολοφονήθηκε στην οδό Υψηλάντου, στην περιοχή Καλαμακίου. Ο Μπέσκος ακολούθησε την ίδια διαδικασία, όπως και με την Μπατζίκα, αλλά αντί για κουκουνάρι έκαψε στο στόμα της Κολιοπούλου το σουτιέν της.

Εκτός από τις δύο, αυτές, δολοφονίες ο Μπέσκος διέπραξε και δεκατέσσερις απόπειρες ανθρωποκτονίας και βιασμούς. Ενδεικτικά αναφέρω:

-**13 Αυγούστου** 1982: στην παραλιακή, στο ύψος του αγγλικού νεκροταφείου, βίαζε και προσπαθεί να δολοφονήσει μια τριαντάρχρονη γυναίκα.

-**21 Μαΐου** 1983: επιτίθεται στην εικοσάχρονη Αγγελική Δ., στην περιοχή της Βουλιαγμένης, που οπία διασώζεται χάρη στην παρέμβαση των γειτόνων της.

-**4 Ιουνίου** 1983: επίθεση, ξυλοδαρμός και βιασμός της τριανταδύχρονης Μαρίας Δ. στην περιοχή της Βάρκιζας.

-**10 Ιουνίου** 1983: επιτίθεται και βίαζε την ιερόδουλη Μαρία Π., 31 ετών, στο Καλαμάκι.

-**Ιούνιος 1983:** βίαζε και αποπειράται να δολοφονήσει μια 22χρονη ιερόδουλη, στην Λεωφόρο Ποσειδώνος.

-**24 Σεπτεμβρίου** 1983: βίαζε και αποπειράται να στραγγαλίσει μια αινήλικη μαθήτρια.

Σε όλα τα περιστατικά το modus operandi ήταν το ίδιο: σκοινί στο λαιμό, δέοιμο των χεριών πίσω, πρόκληση αναισθησίας και βιασμός.

Η αστυνομία βρισκόταν σε πλήρη κινητοποίηση για την αποκάλυψη και σύλληψη του «δράκου με το οχονί». Πέρα από τα μπλόκα στις περιοχές όπου δρούσε ο δράκος, πολλές αστυνομικίνες υποδύονταν τις ιερόδουλες, περιμένοντας να τις πλησιάσει ο Μπέσκος, χωρίς αποτέλεσμα. Μέχρι το βράδυ της Παρασκευής 7 Οκτωβρίου του 1983. Εκείνο το βράδυ είκαν στηθεί μπλόκα τόσο στην περιοχή της παραλίας, μεταξύ Βάρκιζας και Βουλιαγμένης, όσο και στα βόρεια πρόαστια, από το Καστρί μέχρι την διαστάυρωση του Διονύσου. Εκεί ακριβώς ήταν που αποφάσισε να «κτυπίσει» ο Μπέσκος εκείνο το

βράδυ.

Πλησίασε την αστυνομικό Πολυζένη Ταμπάκη, ο οποία ήταν το «δόλωμα». Η Ταμπάκη είχε οαφείς εντολές: να είναι φιλική, χαμογελαστή και ενδοτική, αλλά σε καμία περίπτωση να μην δεχτεί να μπει στο αυτοκίνητο του Μπέσκου. Έτοι και έγινε. Ο Μπέσκος την πλησίασε κι εκείνη του χαμογέλασε. Εκείνος απομακρύνθηκε για να επιστρέψει λίγο αργότερα, προκειμένου να την πείσει να επιβιβαστεί στο αυτοκίνητό του. Αντιλαμβάνεται τους αστυνομικούς που καραδοκούσαν και τρέπεται σε φυγή. Αρχίζει η καταδίωξη κι ο Μπέσκος μπλοκάρεται και σύλλαμβάνεται κοντά στον «Τροχονόμο» της Κηφισιάς. Κατά την σύλληψη αντιτέκεται αλλά, τελικά οδηγείται δέοιμος στην Ασφαλεία Περιοού.

Στην ανάκριση ο Μπέσκος αρνείται τα πάντα και αποποιείται οποιαδήποτε σχέση με τον «δράκο της παραλίας». Μέχρι τη σημερί που οι αστυνομικοί φέρνουν ενώπιον του ένα από τα τελευταία θύματά του: μιαν εικοσάχρονη μπέιτη οίτερη, την οποία ο Μπέσκος είχε βίασε στην Εκάλη. Από τον βίασμόν ή άτυχη κοπέλα είχε μείνει έγγυος κι είχε αναγκαστεί να προχωρήσει σε διακοπή της κύποντς. Το οοκάπι ήταν μεγάλο και για τους δύο: για το κορίτο, που αναγνώρισε στο πρόσωπο του Μπέσκο τον βίαστι της, αλλά και για τον ίδιο τον Μπέσκο που είδε μπροστά του ένα από τα θύματά του. Κατάλαβε ότι είχε, πλέον, χάσει το παιχνίδι και ομολόγησε.

Η αποκάλυψη της ταυτότητας του δράκου, έπεισε σαν «κεραυνός σε αιθρία» στα κεφάλια των οικείων του. Η

ούζυγός του – και ούντριφος του Μπέσκου επί δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια – έπαθε σοκ. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ο άνδρας της, και πατέρας του παιδιού της, ήταν ο καταζητούμενος βιαστής και δολοφόνος. Το ίδιο και οι γονείς του Μπέσκου. Ο πατέρας του επέμενε ότι δεν υπήρχε καμία περίπτωση να ήταν ο γιος του δολοφόνος. Το ίδιο κατάπληκτο ήταν και οι ασθενείς του, που μόνο καλά λόγια είκαν για αυτόν.

Κατά την αναπαράσταση των δολοφονιών, παρουσία του ιατροδικαστού Πάνου Γιαμαρέλλου, είχαν ουγκεντρωθεί πολλά άτομα τα οποία, εξαγριωμένα με τον Μπέσκο, προσπάθησαν να του επιπεδούν. Ο Μπέσκος ήταν απόλυτα ψύχραιμος κατά την αναπαράσταση κι απαντούσε ήρεμα σε όλες τις ερωτήσεις.

Η δίκη του Σπύρου Μπέσκου έγινε στο Κακουργιοδικείο τον Φεβρουάριο του 1985. Πρόεδρος του δικαστηρίου ήταν ο Χρήστος Παπούλιας, ειωγγελέας ο Αθανάσιος Κονταξής και μέλον ο Ηλίας Γιαννακάπης κι ο Θεοχάρης Μπίρμπας. Σε όλη τη διάρκεια της διαδικασίας ο Μπέσκος παρέμενε ψύχραιμος και οιωπόλος. Όταν ο πρόεδρος τον κάλεσε ν' απολογηθεί, εκείνος απάντησε λακωνικά: «Δεν έχω να πω τίποτα».

Το δικαστήριο, με ομόφωνη απόφαση, καταδίκασε τον Σπύρο Μπέσκο δύο φορές σε θάνατο για τις δύο δολοφονίες των γυναικών και σε 25 χρόνια κάθειρξη για τις υπόλοιπες εγκληματικές του πράξεις.

Στην φυλακή ο Μπέσκος υπήρξε υπόδειγμα κρατουμένου, όπως ήταν και υπόδειγμα πολίτη στην ζωή του εξω από αυτήν. Δεν υπέπεσε ούτε μία φορά σε πειθαρχικό παράπτωμα. Διάβαζε, ζωγράφιζε (προσέφερε τα έργα του προς πώληση στον σύλλογο συμπαράστασης κρατουμένων «ΟΝΗΣΙΜΟΣ», για ενίσχυση των οικοπών του), βοηθούσε με την επιστήμη του τους κρατουμένους. Ήταν εξαιρέτος φυσιοθεραπευτής και, μάλιστα, βοήθησε το παιδί ενός φύλακα να περπατήσει, την στιγμή που οι γιατροί είχαν διαγνώσει πως δεν θα οπωνόταν ξανά από την αναπτρική καρέκλα. Μετά από αυτό ο διευθυντής των φυλακών του έδωσε την άδεια να λειτουργεί ένα άτυπο φυσιοθεραπευτήριο μέσα στις φυλακές και να ανακουφίζει τους κρατουμένους με σχετικά προβλήματα.

Τίδη, μέσα από την φυλακή, ο Μπέσκος είχε μετανοήσει για τα εγκλήματά του και είχε ζητήσει ουγγάνων από τα θύματα και τις οικογένειές του ενώ, παράλληλα, είδε τη δική του οικογένεια να διαλύεται. Μετά από τρεις, αποτυχημένες, αιτήσεις αποφυλάκισης, ο Σπύρος Μπέσκος αποφυλακίστηκε τον Αύγουστο του 2008, έχοντας εκτίσει 25 χρόνια από την ποινή του. Είναι ξαναπαντρεμένος, δεν έχει αλλάξει όνομα, ούτε καν γειτονιά. Έχει επιστρέψει στο φυσιοθεραπευτήριό του στην Ηλιούπολη, όπου εξακολουθεί να εργάζεται επιτυχώς μέχρι σήμερα.

Ο Μπέσκος θεωρείται μια, από τις οπάνιες είναι η αλιθειά, περιπτώσεις πραγματικού οωφρονιού μέσα στις φυλακές. Όχι μόνο υπήρξε αλληλέγγυος προς τους ουγκρατουμένους του κατά τη διάρκεια του εγκληματικού του, αλλά κατάφερε να επανενταχθεί πλήρως στην κοινωνία, να ξαναγίνει αποδεκτός και αγαπητός από αυτήν, χωρίς να αντιμετωπίζει τον ρατοιούμο που, ουνίθως ακολουθεί τους τροφίμους φυλακών κατά την προσπάθεια επανένταξής τους.